

Diari portanveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Per al Sr. Governador de la "província"

NOTA PREGADA

El diari FOMENT, que sempre ha estat defensor de les causes justes, amb molt d'encert ha obert una secció on es fa ressò de tots quants atropells caciquils es cometen per aquests republicans d'ocasió, contra aquells que amb desinterès hem lluitat amb conseqüència il·limitada per l'ideal dels drets de l'home.

Ara, amb ocasió d'haver denunciat quelcom ocorregut a Montbrió del Camp i Capafons, el nostre dig-ne governador de la "província", senyor Noguera i Comet, ha tingut a bé d'honorar les columnes del susdit diari, amb un article que porta per títol "Contestació a FOMENT". Molt lluny d'entrar en el fons del referit article, sols em proposo fer esment d'aquell paràgraf, quan diu: "... i no el de la comunicació directa i personal, que com tots els ciutadans podria realitzar", la qual cosa faig amb molt de gust (no amb el propòsit de mortificar-lo), i únicament per a demostrar-li la petita contradicció que hom nota, entre l'escriu i el realitzat, puix que el sotasignat, amb data 13 d'agost d'aquest any, va adreçar-li un escrit assabentant-lo de fets poc en harmonia amb la vertadera democràcia i amb els quals fets les autoritats d'aquesta vila queien de ple dins el marc d'una arbitrarietat clarament manifestada.

Es el cas, que la meua dissort fou tan gran, que ni àdhuc vaig obtenir la satisfacció plaent i honrosa d'una tarja acusat rebut del meu escrit; amb la qual cosa s'evidencia a bastament, que la meua modesta comunicació va sortir els mateixos efectes d'aquelles que estan condemnades a romandre sota la carpeta de la taula, per temps indefinit.

Amb tots els respectes i miraments que em mereix el senyor Noguera i Comet, tant com a correligionari i subordinat, em permeto fer-li aquesta afirmació puix que sense esmena de tot quant li denunciava, segueix, en aquest poble, corregida i augmentada l'edició.

FRANCESC VIVES

Miravet, 1 novembre 1931.

La Presidència de la República

Segons el text de la Constitució que s'està elaborant, ultra els diputats que compondran el Congrés, per a l'elecció de President de la República caldrà que el poble en vot universal i directe nomeni altres tants compromissaris amb l'objecte únic i exclusiu de votar la persona que haurà d'asseure's al sitial de la Presidència de la República.

Aquesta solució tant original que la Constitució dona en aquest importantíssim i delicat afer, no és altra cosa que una transacció entre aquells que haurien volgut que el President el nomenés directament el poble sense cap intervenció del Congrés i els que preconitzaven que l'elecció la fessin els diputats, sense cap altre control.

Amb aquesta solució sembla que per una part s'ha volgut salvar la força que tindria el poder executiu i el consegüent perill pel poder legislatiu si degué el seu nomenament a la votació directa del poble; i per l'altre costat evitar, també que el President sigui un juguet del Congrés i estigui mancat de la suficient autoritat per a resoldre els importants afers que se li presentaran.

En principi no ens sembla malament aquest sistema d'elegir el President, i si com suposem, l'elecció dels compromissaris es fa coincidint amb l'elecció de diputats, ens semblarà molt més encertada, encara.

Aquesta observació no té altra finalitat que l'evitar una mobilització de tot el cos electoral per l'únic objecte d'elegir els compromissaris amb tots els seus inconvenients de propaganda i quantioses despeses. Perquè s'ha de tenir en compte que una de les més grosses dificultats en què topen els partits democràtics és en reunir els cabals necessaris per fer front a les fortes despeses que l'actuació política comporta; i si tenim en compte que el nostre poble, en general, està mancat de la necessària educació política, per saber que si vol ésser sobirà ha de començar per pagar-se de la seva butxaca les despeses de la política, i no comportar, com fins ara, que les pagui el cacic o bé el candidat.

L'únic perill, doncs, que hi ve-

iem és que si es convocava el cos electoral per tal d'elegir els compromissaris per nomenar President de la República, correríem el risc que el partit que tingués més diners obtingués una majoria, la qual no respondria a la ideologia mitjana del poble i podria fàcilment falsejar el resultat de l'elecció presidencial.

Segons el pla que ja fa temps varen aprovar tots els partits polítics, la constitució ha d'ésser aprovada aquest mes de novembre, si bé, segons es desprèn de les últimes declaracions dels ministres, sembla que podria molt ben ésser que amb la discussió del projecte constitucional s'hi intereallessin altres lleis. Llavors no es plantejaria tant aviat la qüestió de l'elecció Presidencial, a no ésser que també es volgués elegir sense esperar la seva total aprovació.

Segurament, però, que aquest afer està íntimament lligat amb el de si les Corts s'han de dissoldre o no després d'aprovar la Constitució, i si els actuals diputats han d'elegir o no el President de la República.

Si l'han d'elegir, s'haurà d'anar al nomenament dels compromissaris i aquests hauran d'ésser elegits amb els vots exclusius dels homes, i si l'han d'elegir i després s'han de dissoldre les Corts, el problema es complica i el considerariem sumament perturbador i perillós.

No està el país per situacions interines ni per sofrir els efectes de noves campanyes electorals, sinó que necessita i vol una actuació definida i amb una estabilitat el més afiançada possible.

Es per això, que no ens han desagradat les últimes declaracions dels ministres, en manifestar que probablement foren aquestes mateixes Corts les que aprovarien les lleis complementàries i els Estatuts pels quals s'han de regir les nacions autònomes.

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! EMPRESSES TOTES! SERVIU-VOS DE "FOMENT". CONVE ALS VOSTRES INTERESSOS ANUNCIAR-HI

Un català a Rússia

Les opinions contradictòries sobre la situació i esdevenidor del país soviètic són tan freqüents, que avui podem donar a conèixer la d'un català, absent de la nostra ciutat des de fa 25 anys, dels quals 20 són viscuts a Rússia. Creiem, doncs, que els nostres lectors llegiran amb interès, l'autoritzada opinió de l'ahudit català, competent obrer mecànic, i nebot d'un amic nostre que ens ha deixat llegir la lletra que li ha tramés i que ens complavem en reproduir, literalment:

"Moscou, 18 octubre 1931.

Estimat oncle: Salut.

Fou grossa la meua sorpresa i major el plaer en rebre la vostra estimada carta.

Si hagués de comptar amb els dits els anys que fa que vaig sortir per darrera vegada de casa vostra, necessitaria cinc mans; ben clavats tinc encara a la memòria el moment en què amb un paquet al coll vaig agafar el camí. Vós us estaveu parat a la porta i les vostres paraules foren: *no es guanya res en procedir així*. La meua tia es va quedar plorant al costat vostre, puix no vaig voler despedir-me d'ella; no sé si ara hauré canviat, però als 18 anys era jo un xic puntós.

Em pregunteu com visc i creieu que la República soviètica és bona pels obrers, i en això, no esteu equivocat; per la meua part us haig de dir que mai no he disfrutat de la vida com ara, encara que no pels béns materials que posseeixo que són ben pocs, ni perquè em dongui una vida de luxe, puix el treball és dur. Rússia és el gran país per aquell que vulgui treballar i mantenir—diríem—la figura d'un atleta; per aquell que vol engrèixar-se i no ésser útil al pròxim, per aquest, el país no és molt sa; així és que podeu comprendre que la meua ditxa o benestar és més moral que material, puix sé que treballar per un futur no llunyà en el qual ha de regir una nova societat.

Em doneu proves en la vostra carta, de veure les coses bastant clares, usant les vostres pròpies paraules, encara que cometeu un petit error, puix respecte el que vós penseu deixar pels néts, us haig de

(Segueix a la 5.ª pàgina)